

1. दिनं s. 3. दा.

2. दिन n. Tag.

दिनकर u. दिनकर्तृ m. Sonne (eig. Tagmacher).

दिनकर्तव्य u. दिनकार्य n. die im Laufe des Tages zu verrichtenden Ceremonien (r.).

दिनक्षय m. Abend (eig. Tagesschwund).

दिननक्तम् Adv. Tag und Nacht.

दिननाथ m. Sonne (eig. Tagesherr).

दिननिष् Du. Tag und Nacht.

दिनपति u. दिनभर्तृ m. = दिननाथ.

दिनमणि m. Sonne (eig. Tagesjuwel).

दिनमुख n. Tagesanbruch.

दिनाधिनाथ u. दिनाधोश्च m. = दिननाथ.

दिनान्त m. Abend (eig. Tagesende).

दिनार्ध m. Mittag (Tageshälfte).

दिनावसान n. = दिनान्त.

दिनेश u. दिनेश्वर m. = दिननाथ.

दिनोदय m. Tagesanbruch, Morgen.

दिप्स s. दम्.

दिप्सु schädigen wollend.

दिलीप m. N. eines alten Königs.

दिलीपसूनु m. der Sohn des Dilīpa (Raghu).

1. दिव्, दीव्यति, °ते strahlen; spielen (die Würfel im Instr. o. *Acc.) mit (Instr.) — um (Instr., Dat. o. *Gen.); scherzen, auselgassen sein, jemd. (Acc.) zum Besten haben; p.p. द्यूत s. bes. Caus. देवयति jemd. spielen o. scherzen lassen. प्रति gegen jemd. (Acc.) würfeln, *etwas (Gen. o. Acc.) dagegensetzen.

2. दिव्, देवति, °ते, p.p. द्युन geplagt, gequält. परि p.p. परिद्यूने dass.; Caus. p.p. परिदेवित kläglich, traurig.

3. दिव् (Nom. Sgl. द्यौस्) m. f. Himmel. m. (n.) Tag. अन्नु द्युन् u. द्यवि द्यवि täglich; द्युभिस् bei Tage, im Hellen, beim Feuerschein. Du. द्यावा Himmel und Erde o. Tag und Nacht.

दिव n. Himmel; Tag in दिवे दिवे = द्यवि द्यवि (s. vor.).

दिवंगम himmelansteigend.

दिवस m. Himmel, Tag.

दिवसकर u. दिवसकृत् m. Sonne (vgl. दिनकर).

दिवसक्षय m. = दिनक्षय.

दिवसचर bei Tage wandelnd, Tages- (Tier).

दिवसनाथ m. = दिननाथ.

दिवसमुख n. = दिनमुख.

दिवसेश्वर m. = दिनेश्वर.

दिवस्यति m. Bein. Indra's u. Vishnu's.

दिवस्पृथिवी (nur °द्यौस्) Du. Himmel und Erde.

दिवा (Instr. adv.) am Tage.

दिवाकरं m. Sonne (vgl. दिनकर).

दिवाकीर्त्यु bei Tage herzusagen; n. best. Recitationen (r.).

दिवाचर u. °चारिन् bei Tage wandelnd.

दिवातन, f. ई, u. दिवातर diurnus.

दिवानक्तम् u. दिवानिष्णम् Adv. Tag und Nacht.

दिवान्ध tagesblind; m. Eule.

दिवारात्रम् Adv. Tag und Nacht.

दिवसंकेत m. Stelldichein am Tage.*

दिविचय u. दिविचित् in o. am Himmel wohnend.

दिविचर u. दिविचारिन् am Himmel wandelnd.

दिविज u. दिविजा am Himmel geboren.

दिवित् zum Himmel gehend.

दिवित्मन्त dass., himmlisch.

दिविषद् im Himmel sitzend; m. ein Gott.

दिविष्टि f. Andacht, Gebet.

दिविष्ठ im Himmel weilend; m. ein Gott.

दिविस्युम् u. °स्युशन्त den Himmel berührend, zum Himmel dringend.

दिवोजा himmelentsprossen.

दिवोदास m. Mannsname.

दिवौकस m. Himmelsbewohner, ein Gott.

दिव्य himmlisch, göttlich, wunderbar, herrlich, prächtig; n. das Himmlische (Pl. der Himmel); Schwur, Gottesurteil.

दिव्यचक्षुस् n. ein göttliches (allsehendes) Auge; Adj. ein g. A. besitzend.

दिव्यज्ञान göttliche Kenntnis besitzend.

दिव्यता f., °त्व n. Göttlichkeit.

दिव्यदर्शिन् u. दिव्यदृश् = दिव्यचक्षुस् Adj.

दिव्यनारी f. Götterweib, Apsaras.

दिव्यरूप von himmlischer Gestalt.